

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Urszula Iwanowska (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Białicka

SO del. Beata Górka

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2015 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o wysokość świadczenia,

na skutek zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 lipca 2014 r. sygn. akt IV U 654/14,

postanawia: oddalić zażalenia.

SSO del. Beata Górka SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białicka

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 grudnia 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. ustalił wysokość świadczenia emerytalnego W. W..

Ubezpieczony w odwołaniu od powyższej decyzji wniósł o zasądzenie wyrównania od 22 września 2005 r. z tytułu uwzględnienia w podstawie wymiaru emerytury wynagrodzeń z lata 1975-1979, zarzucił też nieprawidłowe naliczenie wyrównania z tytułu uwzględnienia w podstawie wymiaru wynagrodzeń z lat 1982-1986. Sprawa zarejestrowana pod sygnaturą IV U 128/10 została połączona do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt IV U 1223/09. W sprawie tej, w piśmie procesowym z dnia 28 stycznia 2010 r., ubezpieczony wniósł o wyrównanie emerytury za lata pracy 1972-1985 od 22 września 2005 r. W piśmie z dnia 29 marca 2010 r. ubezpieczony wniósł o wypłacenie świadczenia przeliczonego decyzją z dnia 3 grudnia 2009 r. od 22 września 2005 r. oraz domagał się odsetek od wszystkich decyzji, tj. od przyznanych wyrównań od 22 września 2005 r.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2011 r. wydanym w sprawie IV U 1223/09 Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt. II zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 3 grudnia 2009 r. w ten sposób, że prawo do wypłaty podwyższonego świadczenia z tytułu uwzględnienia przy ustalaniu wysokości emerytury wynagrodzeń osiągniętych w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w T. w latach 1976-1979 i 1982-1986 przyznał ubezpieczonemu poczynając od 1 lipca 2009 r. uznając, że skuteczny wniosek o uwzględnienie w podstawie wymiaru wynagrodzeń z tych lat ubezpieczony zgłosił dopiero w lipcu 2009 r. W punkcie IV tego wyroku Sąd oddalił odwołanie od powyższej decyzji w pozostałej części.

W apelacji od powyższego wyroku W. W. domagał się, między innymi, uznania wysokości zarobku stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń w okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w T., wynikającego z kserokopii list płac za okres od października 1975 r. do października 1979 r. i grudzień 1979 r., kserokopii kart

wynagrodzeń z lat 1982-1986 oraz kserokopii kart zasiłkowych za wskazany okres i wyrównania z tego tytułu świadczenia emerytalnego od 22 września 2005 r. wraz z ustawowymi odsetkami.

Wyrokiem z dnia 20 października 2011 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 23 marca 2011 r.

W niniejszej sprawie, w piśmie z dnia 5 maja 2014 r. zatytułowanym „pozew” W. W. wniósł odwołanie od decyzji z dnia 3 grudnia 2009 r. domagając się zaliczenia wynagrodzenia za lata 1975-1979 i 1982-1986 oraz dokonania wyrównania od dnia 22 września 2005 r. wraz z odsetkami.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c., ponieważ sprawa z odwołania od decyzji z dnia 3 grudnia 2009 r. została już prawomocnie osądzona. Organ wniósł również o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł.

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie (punkt I) oraz zasądził od W. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II).

Sąd pierwszej instancji mając na uwadze treść art. 199 § 1 pkt. 2 oraz art. 366 k.p.c. uznał, że w obu sprawach tj. w sprawie rozpoznanej ostatecznie pod sygnaturą akt IV U 1223/09 i w niniejszej sprawie zachodzi nie tylko tożsamość stron, ale równocześnie tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. W obu sprawach ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji z dnia 3 grudnia 2009 r. i domagał się uwzględnienia w podstawie wymiaru emerytury wynagrodzeń z lat 1975-1979 i 1982-1986 oraz wyrównania z tego tytułu emerytury od dnia 22 września 2005 r. wraz z odsetkami.

W tej sytuacji, w ocenie Sądu Okręgowego, w związku z prawomocnym wyrokiem wydanym w sprawie sygnatura akt IV U 1223/09 uznać należało, że sprawa o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami została już prawomocnie osądzona, co obliguje sąd do odrzucenia odwołania na podstawie art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. Dalej sąd pierwszej instancji podniósł także, że odrzucił odwołanie, ponieważ w sprawie braku zasadności żądania ubezpieczonego istnieje powaga rzeczy osądzonej. Nadto działając na podstawie art. 98 i 108 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2 i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) orzekł o zwrocie kosztów zastępstwa procesowego.

Z powyższym postanowieniem Sądu Okręgowego w Koszalinie w całości nie zgodził się W. W., który w złożonym zażaleniu zarzucił mu:

- błędną wykładnię prawną postanowienia,
- niewypełnienie prawomocnej wykładni kwestii sądu w sprawie IV U 1223/09,
- oparcie postanowienia na niepełnych aktach emerytalnych.

Zdaniem skarżącego sąd pierwszej instancji z wyroku w sprawie IV U 1223/09 przyjął tylko te elementy, które są wygodne dla ZUS. Ubezpieczony podniósł, że w prawomocnie zakończonej sprawie IV U 1223/09 sąd dysponował niepełnymi aktami emerytalnymi, brakowało w nich wniosków o podwyższenie podstawy wymiaru świadczeń sprzed dnia 1 lipca 2009 r. Nadto w prawomocnym wyroku w tej sprawie sąd nie oddalił roszczenia o podwyższenie emerytury od dnia 22 września 2005 r. Zatem kwestia daty jest nadal otwarta i nie można mówić o prawomocnym rozstrzygnięciu, a art. 199 § 1 pkt. 2 i art. 366 k.p.c. w tym zakresie nie mają zastosowania.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione w całości.

Na podstawie akt sprawy IV U 1223/09 Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z odwołania W. W. od, między innymi, decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 3 grudnia 2009 r. Sąd Apelacyjny dodatkowo ustalił:

W uzasadnieniu wyroku z dnia 23 marca 2011 r. we wskazanej wyżej sprawie Sąd Okręgowy odnośnie decyzji z dnia 3 grudnia 2009 r. wskazał, że decyzją tą organ rentowy ponownie ustalił wysokość emerytury z uwzględnieniem kwot wynagrodzenia za lata 1976-1979 i 1982-1985 potwierdzonych nadesłanymi z Archiwum dokumentami z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w T.. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto lata 1959, 1965-1971, 1976-1979, 1982-1985, 1988-1990 i 1999 r., a wypłata podwyższonego świadczenia nastąpiła od 1 października 2009 r.

Dalej odnośnie powołanej wyżej decyzji Sąd Okręgowy wskazał (strona 23 uzasadnienia), że uznał odwołanie od niej za uzasadnione w części dotyczącej wyrównania emerytury z tytułu uwzględnienia w podstawie wymiaru świadczenia wynagrodzeń za lata 1976-1979 i 1982-1985 z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w T.. Sąd miał na uwadze, że wniosek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wskazanych wynagrodzeń ubezpieczony zgłosił skutecznie w piśmie z dnia 14 lipca 2009 r., które wypłynęło do organu rentowego w dniu 22 lipca 2009 r., zatem na podstawie art. 129 ust. 1 ustawy emerytowanej Sąd Okręgowy uznał, że wyrównanie emerytury z tego tytułu powinno nastąpić od 1 lipca 2009 r. W pozostałej części Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne i działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie IV, w którym w pozostałej części odwołania oddalił.

Ubezpieczony w apelacji od powyższego wyroku wniósł, między innymi, o uznanie wysokości zarobku stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń w okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w T. tj. kserokopie list płac za okres od października 1975 r. do października 1979 r. i grudzień 1979 r. oraz kserokopie kart wynagrodzeń za lata 1982-1986 oraz kserokopie kart zasiłkowych za wskazany okres i wyrównanie z tego tytułu świadczenia emerytalnego od 22 września 2005 r. wraz z ustawowymi odsetkami.

Z kolei, Sąd Apelacyjny rozpoznający sprawę, wyrokiem z dnia 20 października 2011 r. (sygn. akt III A Ua 337/11) oddalił apelację ubezpieczonego w całości. Sąd Apelacyjny podzielił w całości ustalenia i rozważania sądu pierwszej instancji i w uzasadnieniu wyroku odnośnie omawianej kwestii (odwołania od decyzji z dnia 3 grudnia 2009 r.) wskazał, że trafnie przyjął Sąd Okręgowy, iż wniosek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń z tytułu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w T. ubezpieczony zgłosił skutecznie w piśmie z dnia 14 lipca 2009 r., które wpłynęło do organu rentowego 22 lipca 2009 r. Prawdłowo również sąd pierwszej instancji ustalił, że dokumenty stwierdzające wysokość zarobku stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń w okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w T. tj. kserokopie list płac za okres od października 1975 r. do października 1979 r. i grudzień 1979 r., kserokopie kart wynagrodzeń za lata 1982-1986 oraz kserokopie kart zasiłkowych wpłynęły do ZUS w październiku 2009 r. Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Sąd Apelacyjny podzielił przy tym stanowisko sądu pierwszej instancji, iż skoro ubezpieczony zgłosił skuteczny wniosek o uwzględnienie w podstawie wymiaru świadczenia wynagrodzeń za lata 1976-1979 i 1982-1985 z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w T. w lipcu 2009 r. to, pomimo wpływu dowodów w październiku 2009 r., wyrównanie emerytury z tego tytułu powinno nastąpić, zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, od 1 lipca 2009 r. W ocenie sądu odwoławczego, mając na uwadze, że wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, skutecznie złożył on wniosek o przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia w (...) w T., dopiero w dniu 22 lipca 2009 r., sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, iż w niniejszej sprawie nie można mówić o błędzie organu rentowego (art. 133 ust. 2 ustawy emerytalnej), a co za tym idzie nie ma możliwości wyrównania świadczenia za okres od 22 września 2005 r. W dalszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny wskazał także, że w szczególności jak trafnie ustalił Sąd Okręgowy, nie można przyjąć, by organ rentowy posiadał karty zarobkowe z (...) w T. za lata 1982-1986 już w dniu złożenia przez skarżącego wniosku o emeryturę. Słusznie zważył sąd pierwszej instancji, że w aktach rentowych brak jest kserokopii kartotek płacowych za lata 1982-1986, co więcej aż do odwołania od decyzji z dnia 3 grudnia 2009 r. ubezpieczony nie powoływał tej

okoliczności, nie ma zatem podstaw do uznania za zasadne żądania przeliczenia świadczenia za lata 1982-1986 od dnia 22 sierpnia 2005 r. (winno być: września).

Przystępując do rozpoznania zażalenia trzeba podkreślić, że stosownie do treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Rozstrzygnięcie o odwołaniu w oparciu o zasadę *ne bis in idem* wymaga zatem uprzedniego kategorię ustalenia, że w sprawie występuje zarówno tożsamość stron procesowych, identyczność roszczeń, jak i stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia w chwili wyrokowania (art. 316 k.p.c.). Sąd Apelacyjny zaznacza, że o powadze rzeczy osądzonej – poza identycznością stron i identycznością przedmiotu rozstrzygnięcia – decyduje także tożsamość podstawy sporu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 1950 r., WaC 339/49, OSN 1951/III/65; postanowienie z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971/12/226). Z kolei, w myśl art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej co do tego, co w związku z ową podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto między tymi samymi stronami. W konkluzji, aby ustalić, że sprawa została już prawomocnie osądzona, a więc, że istnieją podstawy do odrzucenia nowego odwołania konieczne jest nie tylko ustalenie, że w obu sprawach identyczne są strony, a nawet kwestia poddana pod osąd, ale nadto, że chodzi o ten sam przedmiot rozstrzygnięcia obu postępowań – ukształtowany na tych samych podstawach faktycznych i prawnych. Stan rzeczy osądzonej występuje, jeżeli nie uległy zmianie okoliczności, których istnienie było przyczyną oddalenia pierwszego odwołania.

Analiza ustaleń Sądu Okręgowego poszerzonych o ustalenia Sądu Apelacyjnego, w tym treści odwołania, stanowiska ubezpieczonego prezentowanego przed sądem pierwszej instancji, akt emerytalnych oraz akt sprawy IV U 1223/09 doprowadziła sąd odwoławczy do wniosku, że Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, iż w niniejszej sprawie zachodziły przesłanki do odrzucenia odwołania w związku z powagą rzeczy osądzonej. Żądanie W. W. zaliczenia wynagrodzenia za lata 1975-1979 i 1982-1986 oraz wyrównania świadczenia od dnia 22 września 2005 r. z odsetkami było już przedmiotem rozpoznania Sądu Okręgowego w sprawie IV U 1223/09 oraz Sądu Apelacyjnego w sprawie III A Ua 337/11. Ubezpieczony w dalszym ciągu podtrzymuje swoje żądanie. Przy czym, na poparcie swego stanowiska skarżący nie wskazał żadnych nowych okoliczności faktycznych, które mogłyby być przedmiotem rozpoznania. Zatem, prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie odwołanie W. W. należy odrzucić bez merytorycznego jego rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd Apelacyjny podziela w pełni stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 5 czerwca 2012 r., II UK 289/11 (LEX nr 1235839), według którego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych powaga rzeczy osądzonej ma walor szczególny, który ogranicza jej praktyczne znaczenie. Choć rozstrzygnięcia sądowe w tych sprawach ustalają treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania, to nowe zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia mogą spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, gdyż nie jest wykluczone spełnienie się lub upadek przesłanek materialnoprawnych prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy dokonał wykładni powagi rzeczy osądzonej w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i wskazał:

Wstępnie trzeba przypomnieć, z powołaniem się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2011 r., I UK 425/10 (niepublikowane), że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych powaga rzeczy osądzonej ma walor szczególny, który ogranicza jej praktyczne znaczenie. Choć rozstrzygnięcia sądowe w tych sprawach ustalają treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania, to nowe zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia mogą spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, gdyż nie jest wykluczone spełnienie się lub upadek przesłanek materialnoprawnych prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2005 r., I UK 11/05, OSNP 2006/5-6/98). Ta specyfika spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych może w praktyce wywoływać wątpliwości co do rozumienia pojęcia "sprawa prawomocnie osądzona" zawartego w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. W świetle dotychczasowego orzecznictwa w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrok nie ma powagi rzeczy osądzonej, jeżeli dotyczy odmowy

przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na nowych dowodach, mających wpływ na ujawnienie rzeczywistego stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę, gdyż wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1984 r., III URN 131/83, OSNCP 1984/10/177; uchwałę z dnia 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAP 1997/7/117, a poprzednio uchwałę z dnia 20 września 1978 r., II UZP 7/78, OSNCP 1979/3/48 oraz wyrok z dnia 8 października 1986 r., II URN 182/86, OSNCP 1987/12/212). Wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonych prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu, a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008/5-6/79 oraz z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07, LEX nr 491467). Nie oznacza to jednak, że w tych sprawach powaga rzeczy osądzonej nigdy nie ma miejsca. Wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. O tożsamości przedmiotu sporu świadczy nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentowego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAP 1999/16/529). Powaga rzeczy osądzonej dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji będącej przedmiotem postępowania sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05, OSNP 2006/23-24/371 oraz wyrok z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08, LEX nr 509035, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., III AUa 3303/04, LEX nr 217149 i postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2006 r., III AUa 842/06, OSA 2007/10/17).

W niniejszej sprawie po prawomocnym rozpoznaniu odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 3 grudnia 2009 r. nie zaistniały nowe okoliczności faktyczne, które uzasadniałyby przeprowadzenie nowego postępowania sądowego. W niniejszej sprawie skarżący nie wskazał na żadne nowe okoliczności ani te, które istniały by przed wydaniem decyzji z dnia 3 grudnia 2009 r., które uzasadniałyby wznowienie tamtego postępowania, ani takie które powodowałyby konieczność rozpoznania sprawy jako nowej. Natomiast treść pisma z dnia 5 maja 2014 r. - odwołania od decyzji z dnia 3 grudnia 2009 r. jest powtórzeniem argumentów podnoszonych już uprzednio w sprawie prawomocnie zakończonej. Nadto stanowisko W. W. o braku w dotychczasowym orzeczeniu rozstrzygnięcia odnośnie podwyższenia emerytury od 22 września 2005 r. jest oczywiście chybione. Jak wyżej wykazano nie tylko Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 23 marca 2011 r. oddalił odwołania w pozostałym zakresie (punkt IV), ale również Sąd Apelacyjny rozpoznając zarzut ubezpieczonego oddalił apelację w całości jako niezasadnioną i ustosunkował się do powyższej kwestii.

Zatem, chociaż zasadą jest, że powaga rzeczy osądzonej w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych ma szczególny walor, który ogranicza jej praktyczne znaczenie, to jednak w niniejszej sprawie prawomocnie rozpoznane odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 3 grudnia 2009 r., przy tożsamyh okolicznościach faktycznych oraz podstawach prawnych czyni niemożliwym rozpoznanie niniejszej sprawy.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c., zażalenie, jako niezasadnione, oddalił w całości.

SSO del. Beata Górka SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka